

en lille smule efter kulturen dér, hvor man er. Arbejdsministeren må jo også være klar over, at danske sygeplejersker i Mellemøsten ikke går i lårkorte kitler, når de ansættes på et hospital dernede. Det er jo sådan, tingene hænger sammen, og man må rette sig lidt efter de kulturforhold, der nu engang er gældende i det land, som man bosætter sig i, og gør man ikke det, så diskvalificerer man sig selv, og så må man selv tage ansvaret for det.

Det er en vigtig og overordnet debat, hvor vi ikke skal fortabe os i detaljer, og fra konservativ side tager vi afstand fra forskelsbehandling på de områder, der er nævnt i lovforslagets § 1, men jeg må fastholde, at det er nu engang arbejdsgiveren, der vælger de folk, han ønsker, og vi tror desværre ikke på, at vi rent lovgivningsmæssigt kan klare det problem med denne lovgivning.

Vi er meget kritiske over for dette lovforslag, og vi vil gerne have lov til at se nærmere på det, da vi ikke mener at kunne støtte det, som det ligger her.

Jes Lunde (SF):

Da mit partis ordfører, fru Anne Baastrup, ikke kan være her i dag, skal jeg på SF's vegne sige, at vi glæder os meget over, at dette lovforslag endelig kommer. SF fremsatte jo et beslutningsforslag i efteråret 1994, som næsten ord til andet svarer til det, som arbejdsministeren kommer med nu, og dengang var der en meget ublid modtagelse af SF's forslag. Nu kommer det så som regeringsforslag, og så har det måske større chancer. Det har vi ikke noget imod; vi synes bare, det kommer meget sent.

Lovforslaget giver mulighed for, at Danmark kan leve op til sine internationale forpligtelser, som de ligger i ILO-konventionen om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv og FN's konvention om racediskrimination, og vi synes mildt sagt, det er på høje tid, Danmark opfylder sine internationale forpligtelser på det område. Så vi vil gå meget positivt ind i udvalgsarbejdet med denne sag.

Vi har nogle enkelte spørgsmål til ministeren:

For det første havde vi gerne set, at forbeholdet vedrørende EU-retten var formuleret mere præcist, med henvisning til, at det drejer sig om det overordnede princip om, at man ikke må diskriminere, og vi vil derfor gerne have, at ministeren her fra talerstolen tilkendegiver, at de formuleringer, der er, ikke giver ministeren bemyndigelse til at ændre på lovens rækkevid-

de, hvis der måtte komme EU-regler på dette område.

Vi havde egentlig ønsket os lovforslaget udformet sådan, at der var omvendt bevisbyrde. Det får vi så ikke, men det gør det til gengæld desto mere nødvendigt, at arbejdsmarkedets parter meget hurtigt følger lovforslaget op ved at indgå aftaler, der forpligter parterne til at gennemføre lovens intentioner ude på arbejdspladserne. Det tog som bekendt lang tid, før man nåede så vidt på ligestillingsområdet.

Vi vil i den forbindelse også spørge arbejdsministeren, om Arbejdsministeriet i forbindelse med indkøringen af denne lov vil påtage sig det samme arbejde med at bistå med fortolkninger i lovens ikrafttrædelsesfase, som man påtog sig i forbindelse med ligebehandlingsloven, sådan at det ikke bliver overladt til domstolenes mere tunge maskineri. De får selvfølgelig det endelige ord at skulle have sagt, hvis der bliver rejst nogle sager, men vi ved jo, at det at rejse en sag ved domstolene for mange er en næsten uoverkommelig proces, og derfor kan det også være nødvendigt med nogle konkrete afgørelser fra Arbejdsministeriets side.

Vi synes altså samlet set, at lovforslagets sigte er utrolig vigtigt, og sigtet er altså ligebehandling, må jeg gentage. Sigtet er såmænd ikke at komme i gang med en masse positiv særbehandling – det kan der ligge i andre lovforslag, og det kan der ligge i andre ting, som Folketinget har vedtaget, og det skal så være uantastet af denne lovgivning – sigtet i denne lovgivning er alene at få øget ligebehandling på arbejdsmarkedet.

Venstre og De Konservative var inde på, at det jo ikke nødvendigvis er noget, man kan lovgive sig ud af, og det har de sådan set ret i. Vi løser ikke alle problemer med diskrimination på dette område ved hjælp af denne lovgivning. De forsvinder ikke bare af sig selv. Men for os at se er det en vigtig opgave for Folketinget at være villig til at tage et moralsk lederskab i et samfund og at være villig til herfra at komme med nogle stærke signaler til befolkningen om, hvordan vi synes man skal behandle hinanden i dette samfund. Det har vi en forpligtelse til.

Og en af de måder, hvorpå vi kan give et meget klart signal til befolkningen om, at vi ønsker en ligebehandling af borgerne, og at vi ønsker, at man er fair også over for fremmede, en af de måder, hvorpå vi kan give det signal allermest kraftigt fra Folketingets side, er ved at vedtage sådan et lovforslag som dette her. Så